

ATEIK, SEK PASKUI MANE

 Na, ne, tai buvo dar prieš gimstant Beki. Ir aš—aš pagalvojau: „Na, jūs žinote...“ aš—aš tik suvalgau dubenėlių avižinių dribsnių, kainavo dešimt centų. Na, aš tiesiog... Jie davė man mano čekį, ir tiesiog pasirašiau, suprantate, ir sumokėjau už tai, atidaviau jį atgal, ir užrašiau tai, nes aš turėjau išlaidų sąskaitą.

² Ir kartą, kada mes turėjome patruliuojančių žmonių susirinkimą. „Tai bent, - jie pasakė, - kas tas pakvaišėlis, kuris užrašo tokius dalykus?“ Suprantate? Viršinininkas, žinote: „Dešimt centų už pusryčius?“ Taigi, kitiems vaikinams tai atrodė labai pigu, žinote. Kai kurie iš jų užrašė dolerį, suprantate; du dolerius už pietus. O aš nurašiau būtent tiek, kiek tai buvo.

³ Na, aš pasakiau: „Na, dabar, man nėra reikalo nurašyti... Ką man daryti, jeigu aš suvalgau tik už dešimt centų?“

⁴ Ponas Fields, kuris buvo direktoriaus padėjėjas, jis pasakė: „Bili, šiaip ar taip, nurašyk bent už dolerį“. Tarė: „Kaip tai daro visi kiti“. Pasakė: „Tu turi laikytis kartu“.

⁵ „Na, - aš pasakiau, - aš—aš niekada nevalgau nieko kito, tik dubenėlių avižinių dribsnių, ir aš imu tik už tai“.

Pasakė: „O, niekada to nedaryk“.

⁶ Na, tuomet aš pagalvojau: „Ką man su tuo daryti?“ Tuomet aš imdavau penkiasdešimt centų už pusryčius. Tada aš paimdavau iš ten keturiasdešimt centų, jeigu aš norėjau kam nors išleisti, atiduodavau juos kokiems nors vaikams gatvėje; kokiems nors vaikams, žinote, kur atrodė, kad jiems taip pat ne pro šalį nedidelis sumuštinis. Na, aš pagalvojau, galbūt aš galėčiau... Teisingai, tai buvo pati kompanija, kuri štai taip kalbėjo su manimi. Tai buvo žmogus iš kompanijos.

Taigi, aš pagalvojau: „Galbūt aš—aš padariau kažką ne taip“.

⁷ Taigi, čia ne taip seniai su patruliu... Taigi, jie patruliuoja sraigtasparniais, suprantate. Taigi, jis praėjo ir sustojo. Jis tarė: „Klausykite, broli Branhamai, - pasakė, - šis medis išsikerojo“.

Aš atsakiau: „Taip“. Aš pasakiau: „Vaikai žaidžia ten po juo“.

Jis paklausė: „Ar galime jį apgenėti?“

Aš atsakiau: „Taip, bet nenukirskite jo. Suprantate?“

Jis pasakė: „Na, mes norėtume jį nupjauti. Mes sumokėsime jums už tai“.

⁸ Aš pasakiau: „Ne. Ne. Nenoriu, kad jūs jį nupjautumėte“. Na, aš taip pat žinau kelių įstatymus, suprantate, kadangi aš dirbau

ten septynerius metus. Aš pasakiau: „Ne“. Pasakiau: „Aš nenoriu jo nupjauti, bet jūs galite apgenėti jo viršūnę“. Aš pasakiau: „Aš—aš vis apgenėju viršūnę, bet, - pasakiau, - jūs galite. Jūs galite ją apgenėti jei norite“. Aš tariu: „Aš, brolis Vudas ir aš, ketiname ją apgenėti. Mes apgenime visus aplink čia esančius“. Ir aš pasakiau: „Bet mes norėtume išlaikyti šį dėl vaikų, Džo ir kiti, žinote, mažyliai, žaidžia po tuo medžiu“.

⁹ Aš išvykau į kelionę. Kai aš sugrižau, jis buvo nupjautas ir išvežtas. O, kokią bylą aš galėjau iškelti tai bendrovei, suprantate, už medžio nupjovimą, suprantate. Ir taigi, aš pagalvojau: „Dabar, - aš pasakiau, - Viešpatie, aš net neužsiminsiu apie tai“. Suprantate? „Ar yra kas nors tame, ką aš—ką aš kartais nurašydavau, suvalgydavau tik už dešimt centų, o nurašydavau „penkiasdešimt centų““. Suprantate? Aš pasakiau: „Jeigu tame yra kažkas neteisingo, tegul tai būna to padengimas, suprantate, kad—kad aš—kad aš pridėčiau prie to, suprantate. Kad aš...“ Ir tuomet aš nustojau sapnavęs apie darbą Viešųjų paslaugų bendrovėje, suprantate, kadangi tikriausiai kažkas buvo ten praityje.

Mes turime stebėti, ką mes darome. Vieną dieną mes turėsime susitikti su tuo.

¹⁰ Vaikai, ateiškite čia. Jūsų mama buvo anądien, Trudy. Aš spėju, kad jūs, jūs nežinote. Aš matau, tai savotiška staigmena. Ir jūs ruošiatės užbaigti mokyklą. Ir mes turėjome šią kelionę čia kartu. Dabar, iškart po šio susirinkimo, aš vyksiu į susirinkimą. Ir mes keliausime namo.

¹¹ Aš pagalvojau, kad tai būtų gera proga pasikalbėti su jumis visais, ir tuomet taip pat pagalvojau, kad būtų gerai pasikalbėti su vaikais tiesiog šiek tiek prieš jūsų mokyklos užbaigimą. Perskaityti eilutę iš Biblijos ir tiesiog pasikalbėti su jumis iš širdies, maždaug dešimt minučių. Aš pasitrauksiu iš jūsų kelio. Suprantate?

¹² Prieš kalbėdamas su vaikais, aš taip pat norėčiau minutėlę pasikalbėti ir su suaugusiaisiais, su jumis visais. Dabar, galbūt, gal tai buvo daug jėgų reikalaujanti kelionė. Bet patirtis, kurią aš įgijau iš Dievo, aš nepakeisčiau nei už dešimt tūkstančių dolerių, tai ką aš išmokau iš Viešpaties nuo to laiko, kai aš esu čia. Aš tikrai tikiu, kad aš pilnumoje paklausau Visagalio įsakymui, ir aš—aš tikiuosi, kad aš visada taip ir išliksiu. Ir yra . . .

¹³ Kai aš atvykau, vienas dalykas, buvo pagal regėjimą, tai, kad aš stovėjau štai čia, aukščiau Tusono, kai įvyko sprogimas. Na, brolis Fredas buvo ten, kai jis įvyko. Ir jie dabar tai nufotografavo, jūs žinote, padangėje. Ir aš apie tai daug negalvojau, niekada į tai neatkreipiau dėmesio. Taigi, anądien tai pradėjo kažkaip mane veikti. Ir brolis Normanas, Normos tėvas čia, pasakė man, paklause: „Ar jūs pastebėjote tai?“

14 Ir kai tik aš pažiūrėjau, tiesiai ten buvo tie Angelai, tiesiog taip aiškiai, kaip tik Jie galėjo būti, išsidėstę taip, kaip toje nuotraukoje. Suprantate? Aš pažvelgiau, kad galėčiau pamatyti kur tai buvo, ir tai buvo tas pats laikas, maždaug diena ar dvi prieš, ar diena ar dvi po to, kai aš buvau ten. Aš pažvelgiau, kur tai buvo. „Į šiaurės rytus nuo Flagstafo, ar Preskoto, kuris į pietus nuo Flagstafo“. Na, būtent ten, kur mes ir buvome, suprantate, tiesiog tiksliai.

15 „Dvidešimt šešių mylių aukštyje“. Na, garai negali pakilti aukščiau—aukščiau keturių, aukščiau keturių mylių, ar penkių, drėgmė, bet kokios rūšies rūkas ar dar kas nors, suprantate. Lėktuvai skrenda devyniolikos tūkstančių aukštyje. Tam, kad pakiltų virš visų debesų, suprantate. Ir devyniolika tūkstančių, tai maždaug keturiomis myliomis aukščiau. Tai yra dvidešimt šešių mylių aukštyje, ir skersai to - trisdešimt mylių, piramidės formos, jeigu jūs pažvelgsite į nuotrauką.

16 Ir dešinėje pusėje, kaip aš jums sakiau, aš pastebėjau, išsiskiriantį šį Angelą. Štai Jis, iškelta krūtine, nugaroje sparnai, įeina tiesiai, tiesiog lygiai taip, kai tai buvo. Aš niekada to nepastebėjau, kai Jie pirmą kartą. . . Buvo tiek daug dalykų.

17 Tiesiog anądien važiuojant gatve, nutiko kai kas, kas man prakalbo apie tai, ką aš—aš turiu padaryti. Ir tai—tai ne mano pamokslas.

18 Kartą Leo Mercier kalbėjo, pasakė: „Broli Branhamai, po to ateis laikas, - pasakė, maždaug prieš penkis ar šešis metus, gal prieš septynis, pasakė, - Viešpats pakeis jūsų tarnavimą, broli Branhamai“. Ir tarė: „Kai Jis tai padarys, jūs tikriausia sustatysite į eilę ligonines, ir kalbėsitė jiems, pakeldamas iš lovų ir kita“. Tai neskambėjo teisingai, nors aš tikiu, kad brolis Leo stengėsi būti nuoširdus dėl viso to.

19 Bet tai skambėjo ne visai teisingai, kadangi suprantate, mūsų Viešpats Jėzus niekada to nedarė. Suprantate? Jis ėjo į ligonines. Ten buvo vienas, toje ligoninėje. Ar jūs pamenate, kur tai buvo Biblijoje? Betezdos maudyklė. Ten gulėjo didžiulės minios bejėgių žmonių, paralyžiuotų, luošų, aklų, nesveikų, laukiančių Angelo. Taigi, tai buvo dvasinėje ligoninėje, kur žmonės laukė Dieviško išgydymo. Ir štai atėjo pats Dieviškasis Išgydytojas, išgydė tik vieną ir nuėjo. Taigi jūs negalite tikėtis, kad mirtingas žmogus ar iškilęs tarnavimas, bus didesnis nei buvo tuomet. Suprantate? Aš negaliu su tuo sutikti.

20 Bet kai aš atsisukau, Šventoji Dvasia nužengė ant manęs. Aš paprašiau Leo rašiklio. Pasiėmiau popieriaus lapą, ir aš tai užrašiau. Šiandien tai randasi jo gyvenamo automobilio priekaboje, jeigu jūs kada nuvyksite ten. Tai ta sena aliumininė priekaba, kurioje aš laikydavau pakrovimo įrangą. Vos tik jums įėjus pro duris, dešinėje pusėje, tiesiai priekabos priekyje, yra lentyna. Jis guli ten po ja. Aš padėjau ją ten. Pasakiau:

„Kada nors jūs galėsite tai paimiti. Dievas niekada nepakeičia tarnystės, bet Jis pakeičia žmogų, kartu su tarnyste“. Tai, kas turi būti padaryta.

²¹ Suprantate, aš—aš žinau, ką aš turiu padaryti, bet aš—aš—aš negaliu, aš negaliu to padaryti tokioje būklėje, kokioje aš esu dabar. Kadangi, aš turiu. . .Kažkas turi įvykti manyje, bet tam reikia Dievo, kad tai padarytų.

²² Mes ruošiamės grįžti namo. Vaikai ilgisi namų, visi jie nori sugrįžti. Taigi aš planuoju jus parvežti, jeigu Viešpats leis, galbūt po tarnavimo šeštadienį, ir taip sugrįžti. Iš ten, aš nežinau. Bet aš žinau, iškart kai tai su manimi įvyks, kai atsiras kitoks jausmas žmonėms, nei aš turiu dabar. Aš atstūmiau žmones, suprantate, ir aš—aš nebenorėjau turėti su jais nieko bendra. Jūs žinote, ką aš turiu omenyje, tai, ką aš vadinu „rikiais, riketais“, tuos dalykus, kuriuos jie padarė. Aš pamokslavau su visu nuoširdumu, ir Dievas visapusiškai tai patvirtino. „Ir jeigu jie nenorėjo Tuo patikėti, na, tuomet palikime jus ramybėje“.

²³ Aš ruošiausi išvykti ten, kad prisijungti prie Bado, šį ateinantį rudenį, pradėti ten ruoštis. Laukti tyrlaukiuose, užsiauginti plaukus ir barzdą. Ir jei Viešpats panorėtų, kad aš kur nors vykčiau, Jis atsiųs man žodį, aš nuvyksiu ir padarysiu tai.

²⁴ Ir anądien kelyje, Jis sustabdė mane. Ir aš pamačiau, kur. . . prie ko ašėjau. Dabar aš—aš esu pakeliui į kažką kitą. Ir aš pagalvoju, kai aš sugrįšiu namo, padarysiu tai, ką mes vadiname pokalbiu iš širdies į širdį, galbūt įrašysiu tai į garsajuostę, ir tada, ir taigi, kad visuomenė galėtų pamatyti, kodėl toks staigus pasikeitimas.

²⁵ Dabar, jūs vaikai, tiesiog. . .Pasimelskime.

²⁶ Viešpatie Jėzau, mes esame dėkingi už šį laiką, žinodami, kad mes susirinkome čia, jauni ir seni, ir vidutinio amžiaus. Ir mes susirinkome šioje Amžinybės pusėje, dar kartą pakalbėti apie Tave ir apie tai, kas susiję su amžinuoju Gyvenimu.

²⁷ Ir šis jaunimas, sėdintis čia, šį vakarą, kai kurie iš jų užbaiginėja mokyklą, kai kurie jau užbaigė. Bet aš suvokiū, Viešpatie, kažkas įvyko, likus vos kelioms valandoms prieš tą stiprų sudrebinimą ar didžiulį sprogimą, kuris įvyko ten, ant kalno į šiaurę nuo Tusono, kai nusileido Viešpaties Angelai. Aš pamenu, kas buvo pasakyta, ir—ir ypač apie jaunus žmones. Aš meldžiu Tave, Viešpatie, kad padėtum mums suprasti. Ir, kad aš šį vakarą sugebėčiau pasakyti ką nors šiam jaunimui, kas padėtų jiems kelionėje. Nes, Viešpatie, mums visiems šiuo metu reikalinga pagalba.

²⁸ Palaimink mus visus. Atleisk mūsų nuodėmes. Ir jeigu yra kas nors, ką mes padarėme nuo to laiko, kai esame čia, kas Tau nepatiko, mes meldžiame, kad Tu atleistum mums už tai. Nes mes suvokiame šiandien, kad mes neturime garantijos dėl

rytojaus. Mes nežinome, ką atneš rytojus. Mes turime būti pasiruošę šiandien, kad galėtume sutikti rytojų. Ir, Tėve Dieve, yra tik vienintelis būdas, kurį mes žinome, kaip tai padaryti, kad pasiruošti susitikti su Tavimi, nes mes suvokiame, kad netrukus mes turėsime tai padaryti. Ir vieną kartą mums teks susitikti, arba taikiai, kaip draugas ar vaikas, arba kaip priešas. Mes jokių būdų nesiruošiame, Viešpatie, būti kuo nors kitu, kaip tik Tavo Paties mylimais vaikais. Suteik tai, ko prašome, Jėzaus Vardu. Amen.

²⁹ Šiandien, ankstyvą rytą, pjaudamas piktžoles, aš radau vietą Biblijoje, aš pamaniau, kad būtų gerai šiuo metu tai perskaityti. Ir tai. . . galbūt tai nėra labai tinkama, bet aš pagalvojau, kad tiesiog. . . tik—tik pakalbėti kelias minutes. Aš noriu perskaityti tai iš Šventojo Luko 18-o skyriaus. Visi keturi Evangelijos autoriai rašo apie tai. 18-as skyrius ir 18-a eilutėje.

Ir vienas valdytojas jo paklausė, sakydamas: „Gerasis Mokytojaui, ką aš turiu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“

Jėzus jam atsakė: „Kodėl mane vadini geru? Nėra nė vieno gero, išskyrus vieną, tai yra Dievą.

Tu žinai įsakymus: „Nesvetimauk‘, „Nežudyk‘, „Nevok‘, „Melagingai neliudyk‘, „Gerbk savo tėvą ir. . . motiną“.

Ir. . . tarė: „Visa tai aš dariau ir laikiausi jų nuo pat savo jaunystės“.

Tai išgirdęs Jėzus jam tarė: „Tačiau vieno dalyko tau trūksta: parduok viską. . . ką turi, ir išdalink vargšams, . . . ir turėsi lobį danguje; . . . ateik, sek paskui mane“.

³⁰ Aš manau, žodis „Ateik, sek paskui Mane“, tai būtų geriausias patarimas, kurį aš galėčiau duoti, jeigu kalbėčiau dešimčiai tūkstančių vaikų, arba jei kalbėčiau tik tiems, kuriems kalbu dabar. Tai yra įsakymas ir aš manau, kad tai didžiausias dalykas, kuris kada nors kam nors buvo pasiūlytas, o ypač jaunam žmogui: „Sek paskui Mane“.

³¹ Jūs seksite kažkuo. Taigi, jūs tiesiog. . . Jūs prisiminkite tai. Jūs kažkuo tai seksite. Ir tai, kaip jūs sekate žmogumi, gerai įsitikinkite tuo, ką šis žmogus seka. Suprantate? Mes. . .

³² Paulius kartą pasakė: „Būkite mano sekėjai, kaip aš – Kristaus“. Kitaip tariant: „Tiesiog kaip aš seku Kristumi, taip ir jūs sekite manimi“.

³³ Ir taigi, šiame posūkio taške, šiame—šiame gyvenimo etape, į kurį mes visi ateiname. Ir daugelį kartų jūs girdėjote mane šaukiant „rikis, riketa“, ir kita. Tai, tai yra laikotarpis. Tai laikotarpis, kuriame mes gyvename. Iš tikrųjų tai ne tie žmonės.

³⁴ Tie žmonės yra tokie pat žmonės kaip ir mes. Tie vaikai su tais senais automobiliais nutrūktgalviškai laksto gatvėmis, ir

tai, kaip jie elgiasi, rūko cigaretes ir geria alkoholi, amoraliai apsirengusios merginos ir kita, tos merginos ir tie vaikinai, tokie kaip ir mes. Suprantate? Jie yra žmonės. Jie myli. Jie valgo. Jie geria. Jie miega. Jie kvėpuoja. Jie turi mirti. Jie tokie pat žmonės kaip ir mes. Ir vis tik jie buvo. . .

³⁵ Jie buvo apsėsti piktosios dvasios. Jie to nežino. Tai ne dėl—dėl žmonių, bet dėl to, kad kartais koks nors vadovas, kuriuo jie sekė, nuvedė juos klaidingu keliu.

³⁶ Taigi, jūs merginos ir vaikinai, žinote geriau nei tai. Jūs žinote. Jūs buvote išmokyti geriau nei tai. Jūs turite geresnius tėvus, geresnį mokymą, nei daryti štai tokius dalykus. Jūs žinote geriau.

³⁷ Bet jie nežino, suprantate, kadangi bažnyčios, kurias jie lanko, yra šiuolaikinės bažnyčios, modernistinės. Ir jie—jie tiesiog gyvena šia diena, labiau populiariesne. Ir, o tai bent! Kas. . . Moralė jiems tampa kaip privalumas. Suprantate? Taigi jie, kas. . . Kaip aš kartą pasakojau, ne taip seniai čia aš mačiau spektaklį apie Sodomą ir Gomorą, kaip ta piktos dvasios apsėsta moteris pasakė Lotui: „Tai, ką jūs vadinatė amoralumu, aš vadinu dorybe“.

³⁸ Jėzus pasakė: „Kaip tai buvo Nojaus dienomis, taip bus ir kai ateis Žmogaus Sūnus“. Taigi mes vėl sugrįžome į tą vietą.

³⁹ Taigi keletą minučių pažvelkime į šį vaikina, apie kurį mes skaitėme. Be abejonės, šis vaikas gimė geruose namuose, kaip ir jūs vaikai. Jį auklėjo geri tėvai. Kadangi tai buvo patvirtina, kai Jėzus pateikė jam Dievo įsakymus. Jis pasakė: „Aš jų laikaisi jų nuo pat savo jaunystės“. Tai rodė, kad jis buvo—jis buvo— jis buvo teisingai išauklėtas. Jis nebuvo tiesiog kažkoks nevėkšla. Ir žinote, jis—jis buvo auklėjamas taip, kad žinotų, kas yra teisinga, kaip ir jūs visi vaikai. Tikriausiai užaugo pas dievobaimingą mamą ir tėtį, kad—kad—kad išmokytų jį teisingai, kai dar buvo vaikas. Na, tai gerai.

⁴⁰ Galbūt, kai jis buvo mažas kūdikis, jo motina turėjo didelę svajonę, kad vieną dieną jis taps didžiu žmogumi. Jo tėvas buvo pasiturintis, taigi galėjo leisti jį į mokyklą ir—ir suteikti jam išsilavinimą, kad jis galėtų. . . jis galėtų gauti gerą išsilavinimą, ir galėtų būti kažkuo tai pasaulyje. Ir su šios mamos ir tėčio nuoširdumu, ugdant šį vaiką, ir galbūt atėjo mokyklos užbaigimo metas, kaip ir jums, suprantate, laikas, kai jis užbaigė mokyklą ir išigijo išsilavinimą. Be abejonės, jis galbūt buvo pasididžiavimu ir džiaugsmu šios motinos ir tėčio gyvenime. Be abejonės, tomis dienomis jis turėjo puikius žirgus, kaip kad jūs turite automobilius, ir gerą tėtį ir motiną, kaip ir jūs visi turite, kurie rūpinasi, kad jūs turėtumėte gerus drabužius, ir—ir automobilį, ir galėtumėte. . . ir tiesiog džiaugtumėtės gyvenimu, tiesiog panašiai, kaip jūs turite šiandien.

41 Ir tėvas ir motina su...nuolatos meldėsi, kad—kad jų sūnus būtų ne tik paprastu žmogumi, kad jis būtų ypatingu žmogumi. Visi tėvai to nori. Ar jūs girdėjote, kaip Jėzus paminėjo tą įsakymą: „Gerbk savo tėvą ir motiną“, tuomet sustojo? Suprantate? Ir tai yra bet kurių tėvų siekis - daryti visa kas geriausia, ką tik gali dėl savo vaikų, suteikti jiems išsilavinimą, duoti jiems tai, ko jie patys negalėjo gauti. tokiu būdu aš jaučiuosi dėl savo vaikų.

42 Aš manau, kartais, dėl mokyklos lankymo, na; aš manau, siųsdamas Beki, Saṛą ir Juozapą į tas aukštasias mokyklas ir kita, kur visa tai vyksta? Aš manau, kad aš pasiimsiu juos ir sugrįšiu į kalnus, ir—ir užauginsiu juos ten su...kaip gyvena indėnai.

43 Bet štai kas tai yra. Atsidengs tai, kas yra vaike. Nesvarbu, kur tai yra, tai turės, tai išeis į išorę. Jei ten yra blogis, jis pasireikš indėnų stovykloje. Jei ten yra gėris, jis pasireikš bet kurioje stovykloje. Suprantate? Tai, kas yra vaike, vaiko prigimtis, tai, kas yra jūsų viduje. Ir koks jūs esate dabar, toks tikriausiai būsite visą likusį gyvenimą. Jūs esate pereinamajame laike.

44 Ar žinote ką? Aštuoniasdešimt šeši procentai atsivertimų į Jėzų Kristų įvyko dar prieš sulaukus dvidešimt vienerių. Tai parodo. Tai rodo statistika. Aštuoniasdešimt šeši procentai atėjusių pas Kristų, atėjo dar jiems nesulaukus dvidešimt vienerių. Jūs, po to kai jūs peržengiate šį amžių, jūs tampate labiau susiformavę ar nusistovėję savo kelyje. O, tai įmanoma, žinoma. Jie ateina septyniasdešimties, aštuoniasdešimties metų, bet tai labai retas atvejis. Suprantate?

45 Jūs susiformuojate, kai esate jaunas. Jūs užsibrėžiate savo siekius, tai ką jūs norite daryti, ir ką jūs bandote pasiekti savo gyvenime. Jūs mąstote apie tai. Ir kai jūs galvojate, žinoma, jūsų protas, tai pavaizduojama jūsų prote, kažkuo nežinomu, kas—kas užvaldo jūsų protą. Ir tuomet, kai tai ateina į jūsų protu, tada jūs išsakote tai, kad jūs ketinate tai padaryti. Ir tuomet jūsų siekiai veda jus į tai.

46 Taigi motina ir tėvas, tikėdamiesi, kad šis jaunuolis... jo siekiai gana dideli; pakankamai pinigų, kad galėtų tai įgyvendinti. Ir tada, be abejonės, meldėsi, kad šis—šis jaunuolis gautų tokią galimybę. Suprantate, jie—jie padarė viską, ką tik galėjo. Jis galbūt turėjo puikių žirgų ir—ir galbūt buvo labai populiarius tarp moterų.

47 Ir tai, kas liečia vyrą, liečia ir moterį, ir atvirkščiai, suprantate, kadangi mes kalbame apie žmogaus gyvenimą, sielą, tiek vyrų, tiek moterų.

48 Ir tuomet, po visų šių galimybių, kurias vaikas turėjo, suprantate, jis tapo, kaip mes tai vadiname „turtinai gyvenantis“, tokioje padėtyje, kur jam nereikėjo per daug

rūpintis. Jo tėvai turėjo pinigų. Jis turėjo. . . Jis buvo labai. . . Jis tapo valdytoju. Biblijoje minima apie tai, apie. . . jaunuolį, turtingą jauną valdytoją. Ir mes matome. . . Jaunystėje, galbūt paauglystėje, iš karto po mokyklos, ką tik gavęs diplomą, galbūt prieš kelias savaites, ar kažkiek, jis tapo. . . Jis yra valdytojas, ir turėjo viską, ko tik širdis galėjo trokšti.

⁴⁹ Ir tas vaikinys nebuvo šiuolaikinis rikis. Jis yra puikus jaunuolis. Aš manau, kai Lukas apie tai rašė, ar, aš manau, kad tai buvo Morkus, Jėzus pažvelgė į jį ir atsiduso, nes Jis mylėjo jį. Suprantate? Tame vaikine buvo kažkas. Šis jaunuolis turėjo puikų charakterį. Iš kur jis atsirado? Iš puikios šeimos, kuri mokė jį Dievo įsakymų ir stebėjo, kad jis jų laikytųsi. Ir jis tai darė, nuo pat savo jaunystės.

⁵⁰ Ir tas vaikinys turėjo sieki; jis norėjo Amžinojo Gyvenimo. Jis paklausė: „Gerasis Mokytojai, ką aš turiu daryti, kad paveldėčiau Amžinąjį Gyvenimą?“

⁵¹ Suprantate, iš visko, ką jūs turite pasaulyje, vis dėlto siela jūsų viduje, jums sako, kad yra kažkas, ko jums reikia, ko jūs neturite. Vien tik turtais. . . Ar, tai ne visada turi būti turtais. Tai gali būti, populiarumas, kokia nors graži mergina, ji turi savo grožį, apie kurį svajojo. Galbūt ji labai populiaru mokykloje. Gal vaikinys gali gauti bet kurią merginą, kurios jis nori. Jis jaučiasi tarsi esąs saugus. Tai nėra saugumas. Tai išnyks, tiesiog kaip gėlė laukuose. Suprantate? Tai praeis. Tęsis neilgai. Tiesiog keli saulės apsisukimai, ir tai pradings, tuomet jūs turite sielą, kuri turės gyventi Amžinai.

⁵² Ir šis jaunuolis tikriausiai turėjo puikų charakterį, nes jis prisistatė Viešpačiui Jėzui, žinant, kad jis suklypo ant kelių. Jis tarė: „Gerasis Mokytojai, ką turėčiau padaryti, kad gaučiau Amžinąjį Gyvenimą?“

⁵³ Jis atsakė: „Kodėl vadini Mane geru, - tarė, - kai žinai, kad yra tik Vienas geras, ir tai yra Dievas?“ Suprantate? Ką jaunuolis tuo išreiškė? Kad Jis buvo Dievas. Suprantate? Jis tarė: „Tu žinai įsakymus. Laikykis jų“.

Pasakė, taigi jis paklausė: „Kokių įsakymų, Mokytojai?“

⁵⁴ Jis atsakė: „Įsakymų: ‚gerbk savo tėvą ir motiną‘, ir taip toliau“.

⁵⁵ Jis tarė: „To aš laikiausi nuo pat savo jaunystės. Matai, aš tai vykdžiau“.

⁵⁶ Jis pasakė: „Tačiau tau trūksta vieno dalyko. Eik, parduok, ką turi ir išdalyk vargšams, ir sek paskui Mane“.

⁵⁷ Kokia galimybė! Tai galėjo būti Petras, Jokūbas ar Jonas, vienas iš jų. Suprantate, vaikinys buvo teisingai išmokytas ir išauklėtas, ir buvo pristatytas Kristui, kad panaudotų jį, su visomis galimybėmis, kurias jis turėjo savyje, kad panaudotų, tikriausiai išsilavinęs, jaunas, turtingas, įtakingas, kur jis būtų

galėjęs pristatyti Evangeliją, ir taigi, atmetė Tai. Koks—koks neapgalvotas buvo to jaunuolio poelgis! Suprantate?

⁵⁸ „Sek paskui Mane“. Taigi, suprantate, jis turėjo sekti paskui ką nors. Taigi, arba jis turėjo pasilikti įtakoje tų žmonių, su kuriais jis buvo susijęs, įtakoje kokios nors jaunos panelės, įtakoje kokios nors vaikinų gaujos, su kuria jis buvo susijęs, įtakoje savo kolegų mokykloje, arba sekti paskui Jėzų Kristų. Su visomis savo gerosiomis savybėmis, bet taigi jis žinojo, kad neturi Amžinojo Gyvenimo.

Vaikai, štai apie ką jūs turėtumėte pagalvoti. Suprantate?

⁵⁹ Taigi, pažvelkime šį vakarą į vaikiną, koks jis galėjo būti, ir koks jis yra, koks jis yra šį vakarą. Jis yra kažkur. Jis buvo vyras. Jis yra kažkur. Jis laukia Teismo. Jis laukia, kad stotų į Teismą tą Dieną, atsisakęs tos pačios galimybės, kuri suteikiama jums, vaikai, beveik tokiomis pačiomis aplinkybėmis; puikūs vaikai, geros asmenybės, puikūs tėvai ir motinos, tai, ką jūs turite, net nereikia dirbti, nebent jūs to norite. Suprantate?

⁶⁰ Bet yra dar kai kas, kas su tuo susiję. Yra dar kažkas, kas eina kartu su tuo. Tas Žodis, šį vakarą, niekada nemirštantis. Jis vis dar yra iššūkis kiekvienam jaunam vyrui, kiekvienai jaunai moteriai: „Sek paskui Mane“. Suprantate?

⁶¹ Žodžiai nemiršta. Kada jūs ką nors kalbate, tiesiog prisiminkite, ar tai būtų slaptoje jūsų automobilyje, ar tai būtų už sakyklos, ar tai būtų kažkur už gatvės kampo, su savo vaikinu ar mergina, kad ir kur tai būtų - jie niekada nemiršta. Jie—jie turi gyventi amžinai.

⁶² Kai aš pamačiau tą merginą, kurią aš... aną naktį mačiau regėjime, jauna graži mergina, Holivudo aktorė, ir aš pamačiau ją mirstančią, siekiančią, bandančią gauti pagalbos. Ji mirė nuo širdies smūgio, panelė Monro. Ir tada tai buvo prieš dvejus metus, ir aš mačiau ją mirstančią. Ir po dviejų dienų ji mirė.

⁶³ Tuomet, tą naktį, aš išgirdau tos merginos balsą. Kaip? Vaikai man sakė: „Tėti, tu visą laiką eini į ta „Negrįžtama Upė““. Pasakė: „Šį vakarą jie rodys vieną iš tokių“. Prieš savaitę ar dvi jie man sakė, kad tam tikrą vakarą tai bus rodoma. Aš pagalvojau: „Na aš noriu tai pamatyti, kadangi aš buvau prie tos upės du ar tris kartus; aš manau, apie penkis kartus“. Na, aš—aš norėjau tai pamatyti.

⁶⁴ Ir panelė Marlin Monro vaidino ten. Na, tai buvo ta mergina, kurią aš mačiau regėjime. Ir štai ji, nuotraukoje, ir veiksmai, tas pats veiksmas, kurią ji atliko „Negrįžtama Upė“, kai ji ten filmavosi, gal prieš penkiolika metų. Tai buvo senas filmas, galbūt prieš dvidešimt metų. Ir buvo praėję du metai po jos mirties. Ir štai ji vėl gyva, kiekvienas jos veiksmas ir kiekvienas žodis. Suprantate? Visa tai yra magnetinėje juostoje, ir tai vėl tampa gyva.

⁶⁵ Ne tik tai, bet ir viskas, ką mes sakome, gyvuoja. Kiekvienas žodis, kurį mes ištariame, negali mirti. Dabar per kambarį praeina žodžiai, žmonių pavidalai. Televizija tai pagauna. Jūs galite kalbėti tiesiog čia, ir tą pačią sekundę jie išgirs jus visame pasaulyje. Netgi dar prieš tai, kai jūs išgirsite tai šiame kambaryje, tai elektroniniu būdu pereis aplink pasaulį.

⁶⁶ Ir didysis Dievo ekranas tai užfiksuoja. Ir kiekvienas jūsų judesys ir kiekvienas jūsų atliktas veiksmas, jūs su tuo susitiksime Teisme. Suprantate? Taigi, jaunuoli, geras dalykas yra sustoti, pagalvoti apie šiuos dalykus, suprantate, kadangi jums vėl teks su tuo susitikti. Suprantate?

⁶⁷ Pasekime šį jaunuolį, tą galimybę, kurią jis turėjo, ir pastatykime save jo vietoje. Ir mergina, lygiai taip pat, kaip ir Bekė ir Marlin, tiesiog kaip, tiesiog taip pat kaip, kaip kad jūs stovėtumėte jo vietoje, ir jūs galite girdėti tą Balsą, kuris tebėra gyvas.

⁶⁸ Jis tebėra gyvas. Jis vis dar juda. Mokslas sako: „Po dvidešimties metų jie užfiksuos Jo tiesioginį Balsą, kurį Jis kalbėjo prieš du tūkstančius metų“. Jis vis dar gyvuoja. Kaip akmenukas, įmestas į vandenyną, bangos niekada nesiliaus. Jos nukeliauja iki kranto, tūkstančius mylių, ir grįžta atgal.

⁶⁹ Kai balsas štai taip, kartą nuskambėjo ore, jis niekada nemiršta. Jūs nieko negalėsite pasakyti teisme. Jis yra tiesiai čia. Ten bus Jėzus Kristus Balsas, kuris paliepė tam jaunuoliui: „Sek paskui Mane,“ o jis nusigręžia, ekrane, nuliūdęs, kadangi jis turėjo didžiules valdas. Suprantate? Mes galbūt netgi... Ne visada tai turi būti pinigai. Tai gali būti ir kiti dalykai. Suprantate? Bet kas, ką mes laikome brangesniu už tą pakvietimą, suprantate, tai tampa mums tarsi pinigai. Tai tampa kažkuo, kas sugadina mus.

⁷⁰ Dabar pasekime jį truputį. Kas atsitinka, kai jis nusigręžia? Jis nepaklausė to Kristaus Balso. Jis nuėjo su savo draugais.

⁷¹ Kas, jūs vaikai, jūs visi esate puikūs vaikai ir jums būtina turėti draugų, bet stebėkite, kokį draugą jūs turite. Jei tas draugas seka Kristumi, eikite su tuo draugu. Taip pat sekite Kristumi. Bet jeigu ne - nedarykite to.

⁷² Pažvelkime į jį. Mes sužinome, kad jis galbūt išsaugojo savo draugus. Jis tapo didžiu valdytoju. Tada jis buvo valdytojas. Vėliau, mes sužinome, kad jis taip klestėjo, kol jis—jis—jis turėjo pasistatyti papildomus klojimus, kad sudėtų savo turta. Ir tada jis tarė pats sau, po to kai jis paseno, ir jauno gyvenimo rūpesčiai ir kiti dalykai praėjo, viskas, ką jis darė, galbūt buvo pramogos.

⁷³ Kai pagyvenęs vyras ar pagyvenusi moteris, tokie kaip aš, mano žmona, jūsų motinos ir tėčiai, jie vargiai gali apie ką nors mąstyti. Jie negali, nenori išeiti ir—ir bėgioti gatvėmis, žinote, kaip—kaip tai darytų jauni vaikinai ir jaunos moterys. Pasimatymai, ir kas bus jūsų žmona ar jūsų vyras, ar, suprantate,

jie apie tai negalvoja. Jie, jie turi vaikų, kuriais jie yra susidomėję. Tokiais tapsite jūs visi, rytoj, jeigu bus rytojus. Suprantate?

⁷⁴ Ir matome šį vaikina, tuomet, su galbūt . . . Galbūt jis niekada net nevedė. Ir, kad ir kaip, jis buvo didis valdytojas. Ir jis įsitaisė ant . . .

⁷⁵ Ir kaip tai yra Jeruzalėje, dar ir šiandien, jie valgo ant namo stogo, šiuo dienos metu, kai atvėsta, pavakary.

Ir mes randame kitą personažą, kuris yra kartu su juo: elgeta.

⁷⁶ Ir žmogus, kuris buvo išauklėtas gerbti artimą ir elgtis su kitais taip, kaip jūs norėtumėte, kad elgtųsi su jumis, suprantate, atmesdamas tą Kristaus kvietimą, galiausiai . . . Pažvelkite, vaikinai, kuris buvo užaugintas štai tokiuose namuose, tai turėjo jam gerai pasibaigti, bet taip nebuvo. Taip nebuvo.

⁷⁷ Ir ten prie vartų gulėjo žmogus, vardu Lozorius, prašydamas jo maisto, bet veltui. Jis būtų suvalgęs trupinius, kuriuos jis nušluodavo, ir netgi ne elgetai, bet šunims. Ir buvo visos žaizdotas. Bet tas žmogus buvo taip nugludintas visuomenėje, kad jis daugiau nebeturėjo jausmų. Jis tapo nejautrus, kadangi jis atmetė tą Kristaus pasiūlymą.

⁷⁸ Ir galbūt vieną vakarą, šiuo laiku, keldamas tostą su puikiais vynais, ir gražiomis moterimis, papuošalais, aplink jį, ir panašiais dalykais, su viskuo, ko tik geidžia jo širdis, kelia tostą. Prie vartų guli elgeta.

⁷⁹ Ir dar prieš išauštant, sekantį rytą, jis buvo pragare, šaukdamas, kad tas Lozorius ateitų, suvilgytų jo liežuvį vandeniui. Veiksmo vieta pasikeitė.

⁸⁰ Ir atkreipkite dėmesį, kai jis pasakė: „Tėve Abrahamai“, taigi, jis dar prisiminė, kad Abrahamas buvo žydų tėvas. Jis tarė: „Tėve Abrahamai, atsiųsk čia tą elgetą Lozorių su trupučiu vandens ant savo pirštų, kad jis suvilgytų mano lūpas. Šitos liepsnos kankina mane“.

⁸¹ Ir jis pasakė . . . ir Abrahamas atsakė: „Tai, aš negaliu to padaryti“, - keletą žodžių. „Ir be viso to, supranti, tu turėjai galimybę savo gyvenime“.

⁸² Kada jis ją turėjo? Kai Jėzus pasakė: „Sek paskui Mane“. Bet jis tai atmetė. Jis nuėjo tuo keliu, kuriuo galėjo užsidirbti pinigų. Ir tai gerai, nieko blogo užsidirbant pinigų, bet sekite paskui Jėzų, kol jūs tai darote. Suprantate? Ir jis nuėjo kitu keliu, kartu su minia.

⁸³ Ir jūs sužinote, jis pasakė, Abrahamas pasakė: „Ir be viso to, tarp tavęs ir jo yra įtvirtinta praraja, kurios joks žmogus niekada neperžengė, ir niekada neperžengs. Tie, kurie yra ten, negali pereiti čia, ir tie, kurie yra čia, negali pereiti ten. Ji buvo įtvirtinta. Joks žmogus neperėjo ir nepereis“.

⁸⁴ Tuomet paklauskite jo. Tada jis nori būti evangelistu. Kvietimas, kurį Jėzus jam siūlė, kad sektų paskui Jį, buvo, turėjo būti sielų laimėtoju, tai kaip jaunam vyrui vėl sugrįžo pas jį. Jis prisiminė tai, kad jis turėjo penkis brolius, ten žemėje, ir jis nenorėjo, kad jie atsirastų šioje vietoje.

⁸⁵ Jis tarė: „Tuomet nusiųsk Lozorijų, kad jis pasakytų mano broliams, kad neitų šiuo keliu“. Kitaip tariant: „Priimtų kvietimą: „Sek paskui Mane““. Suprantate?

Bet jis atsakė: „Jie, jie to nepadarys“.

⁸⁶ Jis pasakė: „Taip, jei kas nors prisikeltų iš mirusiųjų, kaip Lozorius, ir grįžtų bei pasakytų jiems“.

⁸⁷ Suprantate, tai parodo, kad po to, kai mes mirštame, jūs vis dar turite sąmonę. Jis prisiminė. Abrahamas tarė: „Sūnau, prisimink, tavo dienomis“. Suprantate? Jūs vis dar prisimenate. Jūs neprarandate savo atminties. Jūs atsimenate.

⁸⁸ Ir prisiminimai, kuriuos žmogus galėjo turėti, tebėra toje pačioje vietoje, prisiminė galimybę, kurią jis turėjo, kai išgirdo Jėzų sakant: „Sek paskui Mane“. Bet jis nusekė paskui ne tą žmogų, ne tą minią. Jis pateko į netinkamą minią ir nuėjo į netinkamą vietą, ir atsidūrė ne toje Amžinybėje; tą Dieną bus sunaikintas, nuo Dievo visiems laikams.

⁸⁹ Jėzus taip pat pasakė didžius pritrenkiančius žodžius: „,Nors jeigu kas nors ir prisikeltų iš mirusiųjų, ir sugrįžtų, tačiau jie nebūtų įtikinti. Kadangi jie turi Mozės įstatymą, ir jeigu jie jo neklauso, tai jie neklausys, kad ir kas nors prisikeltų iš mirusiųjų. Jie nebus įtikinti““.

⁹⁰ Kodėl? Kodėl? Ar įstatymas kalbėjo kažką panašaus? Taip. „Darykite kitiems taip, kaip norėtumėte, kad jums darytų“. Ir jis gyveno pagal įstatymą. Bet jis leido elgetai numirti prie vartų. Suprantate? Jis gyveno pagal Dievo įsakymus, ir taigi nesugebėjo pamatyti to didingo Amžinojo Gyvenimo.

⁹¹ Vaikai, jūs, kiekvienas iš jūsų, atrodote man kaip savi. Jūs, kiekvienas, atrodote man tiesiog kaip mano sūnūs ir dukterys. Tam tikra prasme jūs esate, suprantate, dvasiškai kalbant. Teisingai. Viešpats Dievas pavedė jūsų sielas mano globai, kadangi jūs ateinate, klausotės manęs. Jūs tikite manimi. Suprantate? Ir tam tikra ta žodžio prasme, jūs esate mano sūnūs ir dukterys. Teisingai.

⁹² Visada prisiminkite, kad laikytis Dievo įsakymų yra didis dalykas. Būti užaugusiam geruose namuose yra Dievo paveldas. Ir būti puikiais vaikais su tokiomis asmenų savybėmis, kokias jūs turite, gerai. Nuostabu turėti išsilavinimą. Nuostabu net gyventi šioje laisvoje šalyje. Mes turime daug dalykų, už kuriuos galime būti dėkingi.

⁹³ Bet yra vienas dalykas, kurio jūs tiesiog nepaveldite. Jūs turite priimti Tai. Tai - Amžinas Gyvenimas. Ir jūs galėsite tai

padaryti tik sekdami Jėzumi, per iš naujo gimusiojo patirtį. Neignoruokite to.

⁹⁴ Kartą aš girdėjau nedidelę istoriją apie žmogų, kuris buvo, o, jis buvo vargšas. Ir jis—jis visada norėjo. . . Tai kaip nedidukė pasaka. Tačiau aš ją dažnai prisimenu. Ir vieną dieną jis nuskynė gėlę. Ir ta gėlė buvo stebuklinga, ir gėlė atsakydama jam, tarė: „Tu visą savo gyvenimą buvai vargšas“. Jis tarė: „Dabar prašyk, ko nori, ir tau bus duota.“

⁹⁵ Jis pasakė: „Kad štai tenai tas kalnas atsivertų, ir aš galėčiau nueiti ten, ir rasčiau tame kalne aukso“.

⁹⁶ „Na, - jis tarė, - tu turėsi pasiimti mane su savimi, kad ir kur tu eitum. Supranti? Tu turėsi pasiimti mane su savimi. Taigi, kad ir kur aš būsiu, tuomet tu galėsi prašyti manęs, ko tik tu nori“.

⁹⁷ Jis nuėjo prie kalno, kalnas atsivėrė, ir jis įėjo. Lentynos buvo pilnos aukso ir deimantų, kaip pasakojama šioje mažoje pasakoje. Jis padėjo gėlę ant—ant stalo, ar, ant akmens. Jis nubėgo ir pagriebė didelį, didžiulį brangakmenį, ir jis tarė: „Aš turiu eiti ir parodyti tai savo draugams. Ir dabar aš esu turtingas žmogus. Dabar aš turiu viską. Aš turiu tai parodyti“.

⁹⁸ Ir gėlė prakalbo: „Bet, - pasakė, - tu pamiršai svarbiausią dalyką“.

⁹⁹ Taigi jis greitai sugrižo ir paėmė, sako: „Na, galbūt aš—aš paimsiu gabalą aukso. Aš paimsiu gabalą sidabro“. Ir jis tarė: „Aš—aš paskubėsiu, nueisiu ir papasakoti žmonėms, koks aš turtingas ir kiek aš visko aš turiu“.

¹⁰⁰ Ir jis nėjo prie durų, o gėlė pasakė: „Bet tu pamiršai pagrindinį dalyką“.

¹⁰¹ Taigi jis vėl greit sugrižo. Jis tarė: „Čia mes randame įvairiausias rūšies medžiagų“. Taigi, jis paėmė akmenį. Jis pasakė: „Aš nueisiu, paimsiu šį akmenį ir parodysiu žmonėms, iš kokio akmens yra sudarytas šis kalnas, taigi aš galėsiu surasti kelią atgal“. Suprantate?

¹⁰² Jis pradėjo eiti pro duris, ir gėlė pasakė, ši. . . paskutinį kartą: „Tu pamiršai svarbiausią dalyką“.

„O, - jis atsakė, - o, užsičiaupk“.

¹⁰³ Suprantate, jis daugiau nebenorėjo to girdėt: „Pamiršai svarbiausią dalyką“, - ir jis išbėgo pro duris. Ir kai jis tai padarė, durys už jo užsidarė, su viduje esančia gėle. Svarbiausias dalykas buvo gėlė. Suprantate? Svarbiausia - buvo gėlė.

¹⁰⁴ Prieš daugelį metų, kai buvau vaikas, kaip ir jūs visi čia, ten galvijų fermoje, už Finikso. Aš perskaičiau straipsnį apie aukso ieškotojus, laikraštis apie aukso ieškotojus. Tuomet čia nebuvo jokių kelių, tik siauri žvirgždėti keliukai. Jie vis dar daug ieško čia, žinote.

105 Bet atėjo šis ieškotojas, ir jis surado daug pinigų, ir iškasė daug aukso. Ir bekeliaudamas jis apsisusto namelyje, kurį jis surado. Su savimi jis turėjo šunį, ir šuo buvo pririštas lauke. Ir tą naktį, paskui jį sekė nusikaltėlis, norėdamas pasiimti šį auksą. Jis paėmė jį senose ispanų kasyklose, ir jis keliavo su juo. Ir šuo pradėjo loti.

106 Ir vyras nenorėjo, kad tas šuo jam trukdytų. Jis pasakė: „Užsičiaupk“. Jis tarė: „Rytoj, aš nunešiu tai į miestą“. Ir aš. . . Ir istorijos pamokymas buvo toks. „Ir aš jį pasversiu, ir aš būsiu turtingas žmogus. Ir aš nusipirksiu puikių automobilių. Ir turėsiu įvairių moterų ir didžiulius vakarėlius. Ir aš būsiu turtingas žmogus, kadangi aš jau pareiškiau ieškinį. Aš čia turiu aukso, daug jo“. Ir tarė: „Aš. . .“

107 Ir kol jis bandė užmigti, šuo toliau vis lojo, nes šuo matė ateinantį nusikaltėlį, slankiojantį, laukiantį, kol ieškotojas užmigs.

108 Jis vėl pakilo ir vėl užrėkė ant šuns, pasakė: „Užsičiaupk“. O vargšas šuo inkštė ir bandė išpėti savo šeimnininką, kad tyko–tyko pavojus. Ir kai jis. . .

109 Sekantį kartą, kai šuo pradėjo loti, ieškotojas turėjo šautuvą. Jis nenorėjo, kad jam trukdytų, taigi jis tiesiog pakilo ir nušovė šunį. Tą naktį nusikaltėlis nužudė ieškotoją. Visos jo įsivaizduojamos svajonės jam nieko gero nedavė. Kodėl? Jis nutildė jį išpėjantį balsą.

110 Niekas net nebandys daryti kažko, jūs vaikai, niekada negalėtumėte padaryti nieko blogo, po to, kai jus štai taip buvote užauginti, kai pajausite, kad kažkas jums sako to nedaryti. Taigi, niekada nenuslopinkite to balso, kuris jus išpėja.

111 Ir visada prisiminkite, priimkite tą Balsą, kuris pasakė: „Sek paskui Mane“, ir jūs visada išeisite teisūs. Aš tikiu, kad jūs padarysite. Aš pasitikiu jumis. Bet tiesiog visada prisiminkite, kad Jėzus, tas Balsas, yra gyvas žemėje šį vakarą.

112 Tiesiog toks pat, kaip kiekvienas balsas ir kiekvienas mūsų ištartas žodis tebėra gyvas, kai tas balsas patenka į tas eterio bangas ore. Tas. . . Suprantate, jūs čia turite siųstuvą, kuris siunčia jas. Jūs esate siųstuvos, kuris tai išsiunčia. Taigi, prireiks stoties, kad tai priimtų.

113 Ir Jėzus buvo Dievo Žodžio Siųstuvos, nes Jis buvo Dievo trejybė, apsiireikšusi viename Žmoguje. Jis buvo visiškas Dievas ir visiškas Žmogus.

114 Ir Dievo trejybė, Dievo savybių trejybė, kaip esant Tėvu, Šūnumi ir Šventąja Dvasia, buvo išreikšta tame viename Žmoguje – Jėzuje Kristuje. Taigi, štai – Jis buvo Žodis.

115 Ir Jis buvo Siųstuvos, kuris pasakė: „Tas, kas klauso Mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi Amžinąjį Gyvenimą“. Suprantate? „Iš tiesų Aš sakau jums, kas klauso Mano Žodžių ir

tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi Amžinąjį Gyvenimą“. Taigi, tas Žodis išėjo iš Siųstuvo. Kartą Jis pasakė: „Iš tiesų Aš sakau jums, jeigu pasakysite šiam kalnui: ‚Pasitrauk‘, ir nesuabejosite savo širdyje, bet tikėsite tuo, ką pasakėte, tai išsipildys, jūs galėsite turėti tai, ką pasakėte“.

¹¹⁶ Dabar, jeigu tik jūs galėtumėte būti ta stotimi, kuri priims Tai, tuo valdymu, kuris yra jumyse - tikėjimu, tai perkels jus tiesiai į Dievo ciklą, į naująjį Gimimą, ir būsite gimęs iš naujo. Tada jūs visada būsite tame kontakte, kad klausytumėte to Balso, kuris visada jus perspėja, kai netoliese pavojus. Kai reikalai klostosi ne taip, darosi negerai, Jis visada jus išpės. Ir tuomet, užuot kada nors tapę, kaip šis turtingas jaunuolis, apie kurį mes kalbame; būkite toks žmogus kaip apaštalas Petras, Paulius ar kas nors, kas laimėjo sielas Jėzui Kristui. Taip darykite, vaikai.

Ar galime pasimelsti?

¹¹⁷ Viešpatie Jėzau! Jaunimas, rytojaus vyrai ir moterys, jeigu bus rytojus. Mes turime juos mokyti, Viešpatie. Mes jaučiame tą našta, kad mokyti juos, tarsi būtų rytojus. Jeigu jo nebus, tai šiandien yra ta diena.

¹¹⁸ Ir tuomet, Tėve, mes žinome, kad niekas nėra priimtinas Tavo akyse. Joks kūnas negali didžiulotis. Joks išsilavinimas, nors ir kokie geri būtų šie dalykai, jokie geri darbai, jokia religinė įstaiga, jokia psichologija, niekas negali patvirtinti Dievo, tik Šventoji Dvasia. Jis yra Instrumentas, Pats Dievas Amžinojo Gyvenimo pavidale, kuris gali ateiti pas mus kaip asmuo. Ir mes esame dėkingi už tai.

¹¹⁹ Tikrai yra išreikšta, kai Petras išpažino. Jėzus jam tarė: „Kūnas ir kraujas tau to neapreiškė. Tu niekada to nesimokei seminarijoje. Tu niekada to nesimokei kokioje nors mokykloje“. Tai asmeninis dalykas, kažkas, ką turi priimti kiekvienas. Tu pasakei: „Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai negalės jos nugalėti“. Mes esame dėkingi už tai, Viešpatie.

¹²⁰ Tas Balsas tebėra gyvas ši vakarą. Ir vis dar yra tikėjimo postas, priešakinis postas, klausymosi postas, priėmimo postas, kurie gali Jį priimti. Mes meldžiame, kad kiekvienas iš šių vaikų priimtų Jį, Viešpatie, į savo širdis. Ir prisimintų, kad ne tai, ką jie daro, kad būtų geri, bet... Dievas neteisias mūsų pagal tai, ką mes darome, bet pagal tai, ką mes priėmėme. Mes esame išgelbėti savo tikėjimu, o ne savo darbais. Taigi, mes meldžiame, Dangišskasis Tėve, kad jie dabar pagautų regėjimą, ir pamatytų bei išgirstų tą didį Amžinąjį pakvietimą: „Ateik, sek paskui Mane“.

¹²¹ Tegul kiekvienas iš jų, Viešpatie, nusigręžia nuo visu pasaulio dalykų, nuo šio mirtingo, niūraus gyvenimo. Kadangi jie yra čia ši vakarą, ir jų šviesūs auksiniai plaukai, ir kai kurie

iš jų juodais plaukais, ir tamsiomis akimis, ir mėlynomis akimis, geriausiuose savo metuose, kokie jie kada nors bus.

¹²² Ir kaip pasakė didis rašytojas: „Prisimink savo Kūrėją savo jaunystės dienomis, kol piktos dienos dar nepriartėjo. Tuomet neturėsi jose jokio malonumo“. Kaip, Viešpatie Jėzau, Tu pasakei Petru: „Kai tu buvai jaunas, atsistodavai ir eidavai, kur norėdavai. Bet kai pasensi, kas nors ves tave ten, kur tu nenorėtum eiti“. Tegul jie prisimena: „Dabar yra ta diena. Dabar yra laikas“. Suteik tai, Tėve.

¹²³ Aš pareikalauju kiekvieno iš jų, kaip savo vaiko, čia ši vakarą, kiekvieno čia esančio vaiko. Aš jaučiu, kad Tu atidavei į mano rankas, kad prižiūrėti juos. Aš pareikalauju jų visų, iš šėtono ir mirties, į Gyvenimą Jėzuje Kristuje. Amen.

¹²⁴ Būkite palaiminti, vaikučiai. Tikrai malonu tarti jums keletą žodžių. Ir aš dar sugrįšiu, Bili. Puikūs vaikai, vertinu jus. Broli Fredai, telaimina jus Viešpats. Telaimina jus Viešpats, sese.

ATEIK, SEK PASKUI MANE LIT63-0601
(Come, Follow Me)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba šeštadienio vakarą, 1963 m. birželio 1 d., Posėdžių Namuose Tusone, Arizona, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org